

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **M. M. i J. Ś.**

skazanych z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 czerwca 2024 r.,

wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania orzeczenia,

p o s t a n o w i ł

odmówić wstrzymania wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 16 marca 2022 r., sygn. akt XXI K 102/15, w stosunku do J. Ś. zmienionego, a w stosunku do M. M. utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 2 sierpnia 2023 r., sygn. akt II AKa 447/22.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 16 marca 2022 r., sygn. akt XXI K 102/15, M. M. został uznany winnym popełnienia przestępstw, kwalifikowanych odpowiednio z art. 55 ust 3 i art. 56 ust 3 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., z art. 61 u.p.n. oraz z art. 62 ust 3 u.p.n., za które wymierzono mu kary jednostkowe oraz orzeczono karę łączną 4 lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w ilości 250 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej

stawki dziennej na kwotę 10 zł. Ponadto wobec oskarżonego orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 192.900 zł.

Tym samym wyrokiem oskarżony J. Ś. został uznany winnym popełnienia przestępstw kwalifikowanych odpowiednio z art. 56 ust 3 u.p.n. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.; art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust 3 u.p.n. w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 kwietnia 2016 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.; z art. 233 § 1 k.k. i art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 kwietnia 2016 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.; art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. oraz z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. za które orzeczono kary jednostkowe i wymierzono karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w ilości 250 stawek dziennych po 10 zł każda. Ponadto na mocy art. 45 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 grudnia 2011 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec J. Ś. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej w kwocie 11 250 zł.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości apelacjami ich obrońców.

Sąd Apelacyjny w Katowicach, wyrokiem z dnia 2 sierpnia 2023 r., sygn. II AKa 447/22, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, w zakresie, w jakim dotyczył oskarżonego M. M., jednocześnie zmieniając go w zakresie dotyczącym oskarżonego J. Ś., w ten sposób, że zmodyfikował kwalifikację prawną części z przypisanych czynów, a także wymiar kar jednostkowych oraz kary łącznej.

Od wyrok Sądu odwoławczego kasację wywiedli obrońcy obu oskarżonych, zaskarżając wyrok w całości.

Obrońca oskarżonego M. M. podniósł zarzut rażącego naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 6 ust. 3 lit. C Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności oraz art. 117 § 2, 2a i 3a k.p.k., art. 433 § 1 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., a także art. 440 k.p.k. Mając na względzie sformułowane zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i utrzymanie nim w mocy wyroku Sądu

Okręgowego wraz z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Obrońca oskarżonego J. Ś. zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to m.in. art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 433 § 1 i 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2, art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., a także art. 440 k.p.k.

Mając na względzie wskazane w kasacji uchybienia wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego wraz z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W obu przypadkach kasacje zawierały także wnioski o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

W ocenie Sądu Najwyższego żaden z wniosków nie zasługiwał na uwzględnienie.

Na gruncie polskiego prawa instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., ma charakter wyjątkowy. Co do zasady orzeczenie winno zostać wykonane niezwłocznie po uprawomocnieniu się wyroku. Odstępstwo od powyższej reguły jest możliwe w razie wystąpienia szczególnych okoliczności. Jakkolwiek ustawodawca nie wskazał, jakie dokładnie przesłanki należy brać tutaj pod uwagę, to zostały one wypracowane na gruncie orzecznictwa Sądu Najwyższego. Przyjmując w pełni wskazania, jakie zdekodować można ze stabilnej linii orzeczniczej należy wskazać, że kluczowe znaczenie ma to, czy sama kasacja zawiera argumenty, pozwalające na uznanie, że z dużą dozą prawdopodobieństwa zostanie ona uwzględniona.

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy - nie przesądzając kategorycznie o kształcie ostatecznego rozstrzygnięcia – Sąd Najwyższy nie dostrzegł, by sformułowane przez obrońców zarzuty były oczywiście zasadne lub zbliżały się do tego poziomu. W obu przypadkach argumentacja obrony przebiegała

dwutorowo. Z jednej strony odnosiła się do wadliwej obsady sądu, z drugiej zaś wskazywała na naruszenia procedury, do jakich miało dojść w kontekście weryfikacji wyroku Sądu pierwszej instancji, przeprowadzonej w wyniku wniesienia apelacji. Zdaniem Sądu Najwyższego wstępna analiza sprawy nie pozwala uznać, by podniesione w kasacji zarzuty cechowały się oczywistą zasadnością, bądź zbliżały się to tego poziomu oczywistości. Podkreślić jednocześnie należy, że – jak już wcześniej zaznaczono – nie przesądza to w żadnej mierze o kształcie ostatecznego rozstrzygnięcia

Wobec powyższego postanowiono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[PGW]

[ms]